

10

42. LETNIK
1995-1996

GALEB

MLADINSKA REVIJA
42. LETNIK 1995-96
JUNIJ 1996
ŠTEVILKA 10

Naslovna stran:
Marko Suša, 1. r. (1994-95)
OŠ KOŠANA

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a.r.l.
Čedad
Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič
Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski
Naslov uredništva: Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390 – Naročila in ekspedit: 7796600
Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151
Naročnina (10 številk): 33.000 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 280 tolarjev, naročnina 2.800 tolarjev.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954, od 7. januarja 1995 pa pod št. 18/94 na sodišču v Vidmu.

Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Marko Kravos: Morje	1
Tone Pavček: Školjka	2
Berta Golob: Pogled iz vremenske hišice: Brž na počitnice	4
Miroslav Košuta: V sobi skrivalnici	6
Marko Kravos: Zlati rog	7
Bina Štampe Žmavc: Vrba las	11
Jana Pečar: Slončkovno sladko maščevanje	12
Marjan Tomšič: Prevara	14
Živa Pahor, Andrej Furlan: Na galebovih krilih: Počitniški poleti	18
Klarisa M. Jovanović: Bajeslovna bitja: O vedomcih, kresniku in kresnicah	20
Peter Rusta: Jurčkov park: Pozor, gobova juha	22
Adrijan Rusta: Vrdela pri Sv. Ivanu - kraljestvo mojih otroških iger	24
Maruša Tavčar: Križanka Povodni mož	25
Galebove naslovnice v prihodnjem šolskem letu	26
Klarisa M. Jovanović: Mali kuhanji pomagajo v kuhinji: Mlečna pijača	28
Solarji pišejo	29
Peter Furlan: Ronč in Brenč, svetovna prvaka: Avtomobilizem (3. str. platnice)	
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

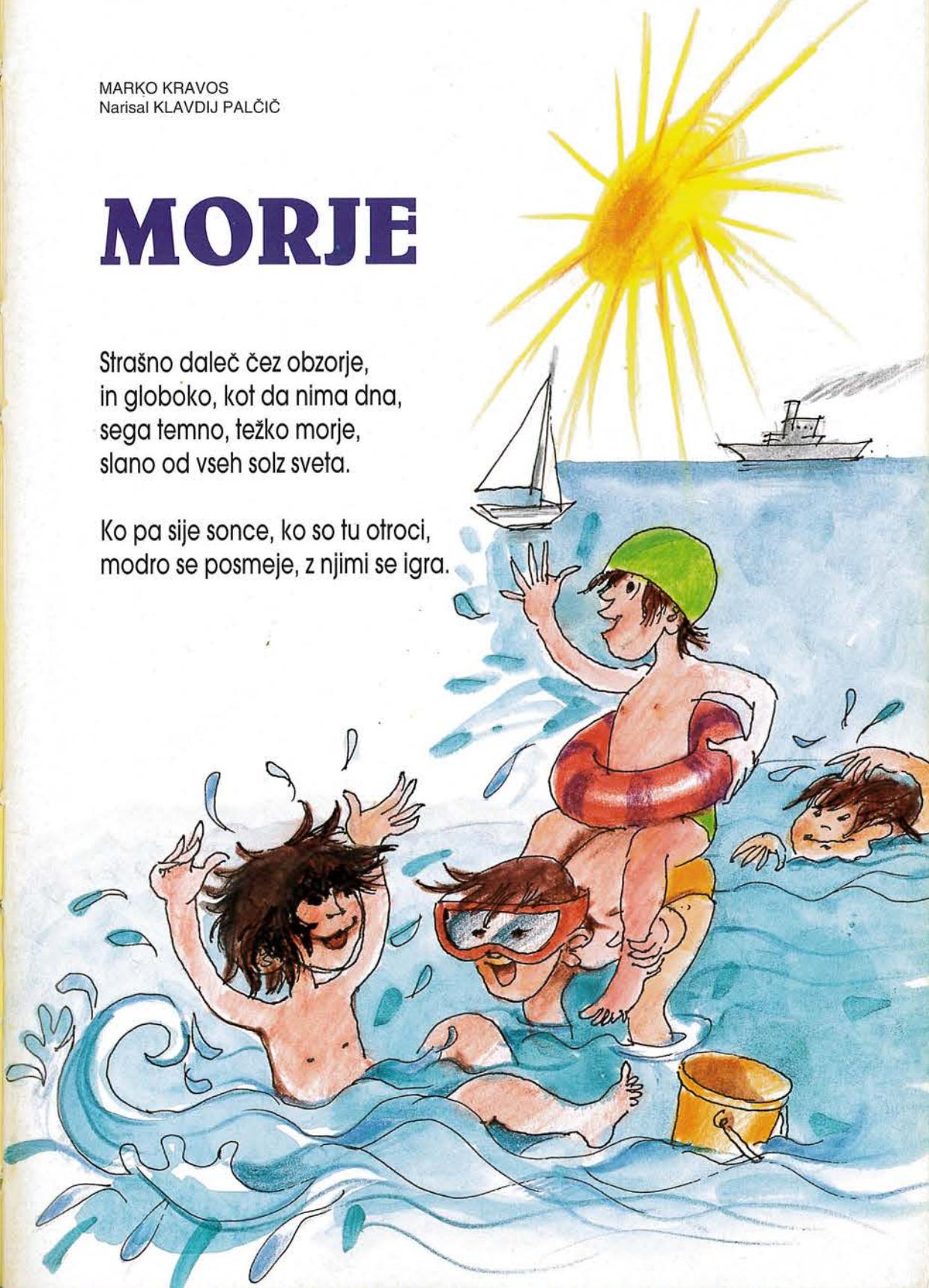
Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 13), Marjanca Jemec Božič (str. 3), Mojca Cerjak (str. 11), Veno Dolenc (str. 20-21, 28), Peter Furlan (3. str. platnice), Marjan Manček (str. 5), Živa Pahor (str. 19), Klavdij Palčič (str. 1, 6, 9), Paolo Pascutto (str. 23), Magda Tavčar (str. 15, 17, 24, 25, zadnja str. platnice).

MARKO KRAVOS
Narisal KLAVIDIJ PALČIČ

MORJE

Strašno daleč čez obzorje,
in globoko, kot da nima dna,
sega temno, težko morje,
slano od vseh solz sveta.

Ko pa sije sonce, ko so tu otroci,
modro se posmeje, z njimi se igra.

Školjka

Zanj je bilà Venera,
ki je vstala iz skoljke.
A ona, fulasta deklica,
kot vse njene sošolke

se mu je smejala v obraz,
češ da je smotan in smešen.
Tako je doživel poraz,
a ni je bil rešen.

Se zmeraj je kot spomin
z ljubeznijo carno
vstajala lepota pred njim
in radirala stvarnost,

se zmeraj je v srčni predal
spravljal neizpolnjeno sanjo
in s školjkami z vseh obal
venomer mislil nanjo.

Potem je tudi ona preslà,
kot vse na tej zemlji beli,
in lepsi kot Venera
mu je postal Botticelli.

Pogled iz vremenske hišice

Brž na počitnice

VREMENSKA HIŠICA JE BILA ZAPRTA. KAJ SE JE ZGODILO Z VREMENKOM IN NJEGOVO ŽENKO? ALI STA SE DOKONČNO SPRLA? KJE NEKI! POTEM KO STA VES MAJ MALO DRAŽILA DRUG DRUGEGA, STA SKLENILA PREMIRJE.

"NAJBOLJE BO, ČE JO KAM POBRIŠEVA," JE PREDLAGAL VREMENKO. "ZDAJ SE ZAČENJAJO POČITNICE IN TUDI MIDVA ZASLUŽIVA MALO ODDIHA."

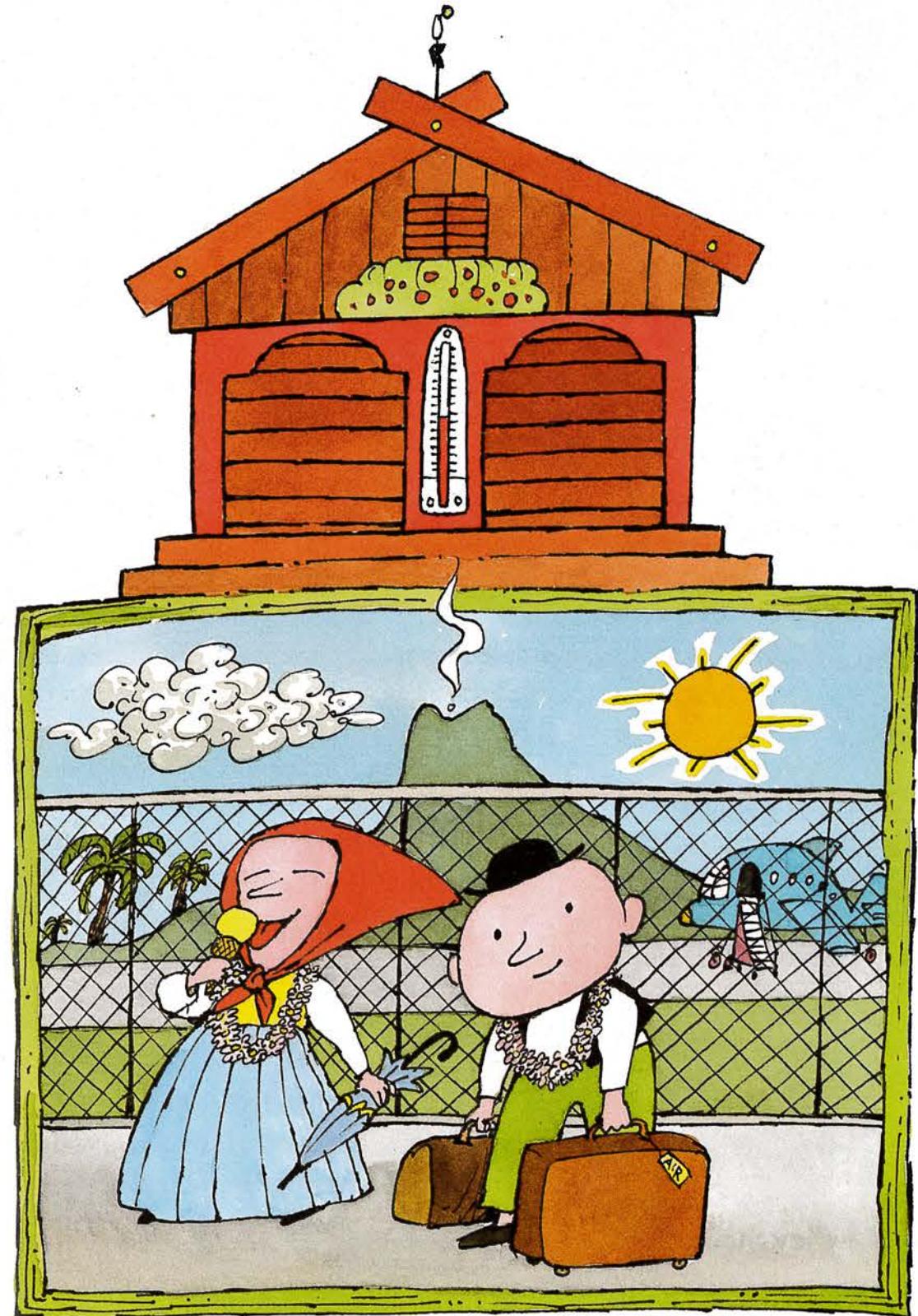
TA PREDLOG JE BIL VREMENKI ZELO VŠEČ. MALO JO JE RES SKRBELO, KAJ BO S HIŠICO, IN SPLOH, KAKO BO Z VREMENOM, KO JU NE BO DOMA.

"JA ŽENKA POZABLJIVA," JE ŠEPNIL VREMENKO SVOJI NAJDRAŽJI NA UHO, "ZAKAJ PA IMAVA RAČUNALNIK? PROGRAMIRJAVA VREME ZA TA MESEC."

"PRESNETO, DA SE NISEM TEGA SPOMNILA JAZ. NO, DOBRO. VPIŠI V PROGRAM TU IN TAM KAK DAN DEŽJA, VSE DRUGE DNEVE PA NAJ SIJE SONCE. AMPAK ZATO MI BOŠ NA DOPUSTU KUPIL KAK SLADOLED."

ODPOTOVALA STA V HONOLULU. VREMENKO JE SKRIVAJ VZEL S SEBOJ DEŽNI PLAŠČ, KER SE JE BAL, DA TAM V DALJNEM KRAJU NE BI VREMENKO KDAJ POPADLA KAKŠNA NORA DEŽEVNA MISEL.

A JE NI, KER JI JE VREMENKO VSAK DAN KUPIL DVA SLADOLEDA.

MIROSLAV KOŠUTA
Narisal KLAVIDIJ PALČIČ

V sobi skrivalnici

Tu je **omarica**,
v nji skrita Marica
in spod **ometa**
zre vate Meta.

Bodi previden,
ker je neviden
tudi njun ata:
skril se je v vrata.

MARKO KRAVOS
Narisal KLAVIDIJ PALČIČ

ZA
BRALNO
ZNAČKO

ZLATI ROG

10

Kdaj je še sreča trajala več kot hip. Karman in princeska Dana sta se spet našla in se objela, a tedaj je razparal nebo Zlatorogov žvižg: razlegal se je preko Sinjih gora in planjav kot ledeni piš.

Tedaj je tudi na zahodni strani zabučalo. Kralj Solimander se je dvignil s svojimi morščaki, da bi se polastil zlatega roga in pobegle hčere.

Mladi Karman in princesa Dana sta bila sredi poljane in huda ura se je napravljala z obeh strani. Ljubezen je krhka in dvoje strašnih mlinskih kamnov se je obračalo, da bi ju zmlelo.

Jate pivkajočih galebov so od morske strani preletele njuno poljano. Isti čas so skozi zrak prhnili gorski ogledniki sokoli. Vojski obeh kraljestev bosta zdaj dosegli jezersko dolino, padli po mladih dveh in ju pod sabo zmleli.

Karman se je s svojim končkom zlatega roga postavil pred princesko Dano, da bi jo branil: ne, ne bosta kar tako podlegla!

“Sovražne sile so premočne,” mu je zaklicala Dana. “Rešilo bi naju samo, če bi se spopadle med sabo. Brž zariši zlati ris, da naju bo obvaroval najhujšega.”

Karman se je hitro lotil opravila. Vso dobravo, ki je bila nekoč Studen jezero, je občrtaval z Zlatorogovim rogom.

Medtem so čez nebo že švigali orli in po potokih so se plazile strupene morske kače. Navzdol čez pobočja so lomastila krdela medvedov in tropi jelenov, za njihovimi hrbiti so zavijali volkovi in bevkale lisice.

Na morski breg so zakorakali raki in želve v svojih oklepih, hobotnice so izprožile svoje pekoče lovke in se podale na pohod, mečarice in morski psi so se penasti od nestrpnosti zaganjali ob čeri in čakali na svoj trenutek.

Karman je hitel hitel. Že se je obrnil nazaj, da bi čimprej sklenil krog.

Vtem so po pobočjih gora zabobneli strašni plazovi, viharji z ledom in snegom so bruhalo svojo strupeno moč, ledeniki s svojimi jeziki in strumna armada dreves, vse to se je napotilo v ravnino, da bi pod svojimi nogami zmlelo vse, kar se še ni pokorilo gorskemu kraljestvu.

Morske sile s kraljem Solimandrom na čelu so tudi že spoznale, da bo, kdor zlomi in uniči Karmana in Dano, prevladal čez ves svet, posebno zdaj, ko manjka Zlatorogu konica roga. Orkanski veter je dvigal neznanske valove v zrak in jih zbijal v skalne straže sovražnika... potem je spenjena slanica drobila in odpaljala pesek na morsko dno. Vojščak Huber je podkuril v vulkanskem žrelu na Divjem otoku, da je vzbuhnil ogenj in pepel. Tla so se zamajala in potres je spodnašal gozdove in gorske vrhove.

"Joj, dragi, prepozno bo," je klicala Karmanu Dana. A mladi junak je bil že pri njej in vsak čas bo staknil čarni ris okrog njiju.

Pa groza, prav ko mu je za dobro ped manjkalo, da bi skenil krog, se mu je zlati rog do kraja obrabil. Med obema koncema zlate črte je zijala špranja. Samo še trenutek, in ena ali druga vojskujoča se stran bo vdrla v njuno jezersko dolino.

Karman je tedaj pograbil križpotni kamen in z njim staknil ris.

V hipu se je nad junou deželo razpela mavrica in zavladal je mir.

Strašni boji med Zlatorogom in Solimandrom so se odtlej kazali le v menjavah dneva in teme, vročine in mraza, v luninih in sončnih menah. Njun uničevalni bes pa ni mogel k njima. Zlati ris je bil stena, trdna kot kristal, v katerem sije sreča.

Da so bile sredi njunega vrta vse živali krotke in prijazne, da so se z dreves ponujala rdeča jabolka, da so rože, še celo osat, cvetete brez trnja, da ni bilo drugih solz kot le rosa na travi - o vsem tem pripovedujejo druge znane zgodbe.

Malokdo pa ve, da gresta Danica in Karman večkrat h križpotnemu kamnu in gledata preko svojega okna. Ne žene ju go-la radovednost. Navsezadnje je Solimander Danin oče in gorska kraljica Hela njena rodna sestra. In nobeno bitje ne more svojega rodu zatajiti.

Čigava je bila zmaga v silovitem spopadu med gorskim in morskim kraljestvom? Ko so se moči obeh vojsk izčrpale, sta kralja sklenila začasno premirje. Nastala je tihota, da je v ušesih cvrčalo od nje. Pa saj ni trajalo dolgo. Kmalu so z ene in druge stani zapihali vetrovi in Zlatorog in Solimander sta si pomalem nagajala vsak s svojo hudobijo. Ta je poslal k obali roje os in sršenov, drugi visoko na kopno oblake komarjev. Ko jima je zmanj-kalo letečih žuželk, sta si poslala vojske kobilic in polžev. Ko se je še ta pehota uprla njuni obsedenosti, sta posegla po tajnem orožju: Zlatorog je poslal nad svojega zakletega sovražnika prehlad, oslovenski kašelj, gripo, pljučnico.

Solimander mu tudi ni ostal dolžen. Vrnil mu je z izpuščaji, drisko in revmo.

In potem? – Po vsem tem sta drug drugemu metala v obraz še poplave strupov in umazanije ... In tako brez konca in kraja.

Eh, kako žalostno sta končali nekdaj tako slavni kraljestvi. Komaj je ostala kje kaka sled o njunem nekdanjem sijaju in moči.

Danica in Karman pozabita kdaj zapreti okno nad križpotom, in včasih kaj tega, kar se zunaj uničuje spopada, vdre tudi v nju-no jezersko dolino. Pa kaj jima to! Mlada sta in zaljubljena, in okrog njiju je zlati ris.

BINA ŠTAMPE ŽMAVC
Narisala MOJCA CERJAK

VRBA LAS

Kot rdeča vrba
na vse strani
kipi čez ramen balkone,
pada globoko na polkne oči,
skriva lica za senčne zaslone.

Ta divji slap se v soncu blešči
kot rubini kraljevske krone.
Le da pod vrbo las se smeji
navihan obrazek majhne Polone!

Slončkovo sladko maščevanje

Dragi otroci, jaz sem okrogla in klepetava Rdeča jagoda. Pisem vam iz sladkega mesta, kamor sem prišla na počitnice. Tukaj je namreč znana slaščicarna gospe Goske in jaz bi se tako rada do sitega najedla dobrot. Ampak poslušajte: Ko sem pred dnevi stopila v slaščarno, slaščic sploh ni bilo. Prodajalka, neka mlada Račka, mi je žalostna povedala, da vsak dan pokupi vse slascice baron Slon. Tako za druge ne ostane prav nič, zato se v mestu vsi jočejo in kregajo. Pa sem se odločila, da takoj obiščem tega sladkosnednega Slona in se z njim malo pogovorim. Potrkala sem na vrata njegove hise in ko sem jih odprla, sem pred seboj zagledala jokavega Sloncka, ki je ležal na tleh.

“Kaj se ti je pa zgodilo, Slonček baronček?” se mi je kar zasmilil. “Trebuh me neznosno boli, ker sem danes že pojedel 11 tort, 108 piškotov in polizal 25 sladoledov. O Jagoda, pomagaj, prosim pomagaj!”

Hitro sem mu skuhala velik lonec čaja iz orehovih lupin in banan. Res mu je kar odleglo in začel je pripovedovati: “V Sladkem mestu živim že vrsto let in vedno so me vsi imeli radi. Ko sem se pa pred mesecem dni odpravil v novo diskoteko, so se mi vsi hudobno smeiali, ker nisem mogel skozi vrata. Pomišli, preozka so napravili, niti spomnili se niso, da živim v mestu tudi jaz!”

“Ampak Slonček, res ne razumem, zakaj zdaj jes toliko slaščic? Saj se bos še bolj odebeline.”

“Iz maščevanja, draga Jagoda, iz maščevanja! Vsi v mestu tako radi zahajajo v slaščicarno gospe Goske.” In že ga je spet zvilo po trebuhi.

“Ves kaj, Slonček, v tvojem mestu te se vedno imajo vsi radi in tudi preozkih vrat niso postavili nalašč. Ne smeš se takoj užaliti za vsako figo!”

Tako sem Slona potolažila in prepričala, kako nespametno je njegovo masčevanje. Že nekaj dni je v strogi dieti, na dan pa preteče tudi deset kilometrov, da bi cimprej shujšal. Mislim, da že zmore skozi tista vrata. Ravno danes zvečer greva na ples. Zato vas lepo pozdravljam! Moram se še nališpati!

Prevara

Že dolgo ležim na cesti, na vročem asfaltu. Mrtva sem, spremenjena v suho, popolnoma sploščeno kožo. Razbrizgana in raznesena sem na vse strani. Od moje glave, od mojih nog in trupa ni ostalo nič prepoznavnega. Vse je scefrano in spremenjeno v skorjo, v kožnate koščke.

Takšna sem zdaj, julija 19...

A se pred enim tednom sem bila mlada muca, lepa, prelepa. Moja ljuba gospodarica in dobrotnica Maja mi je vzhičeno govorila, oh, ničkolikokrat: "Muckasta muclja moja! Muca kosmatinka! Muca brkica! Kožušček, rjavček, kosatorepek!"

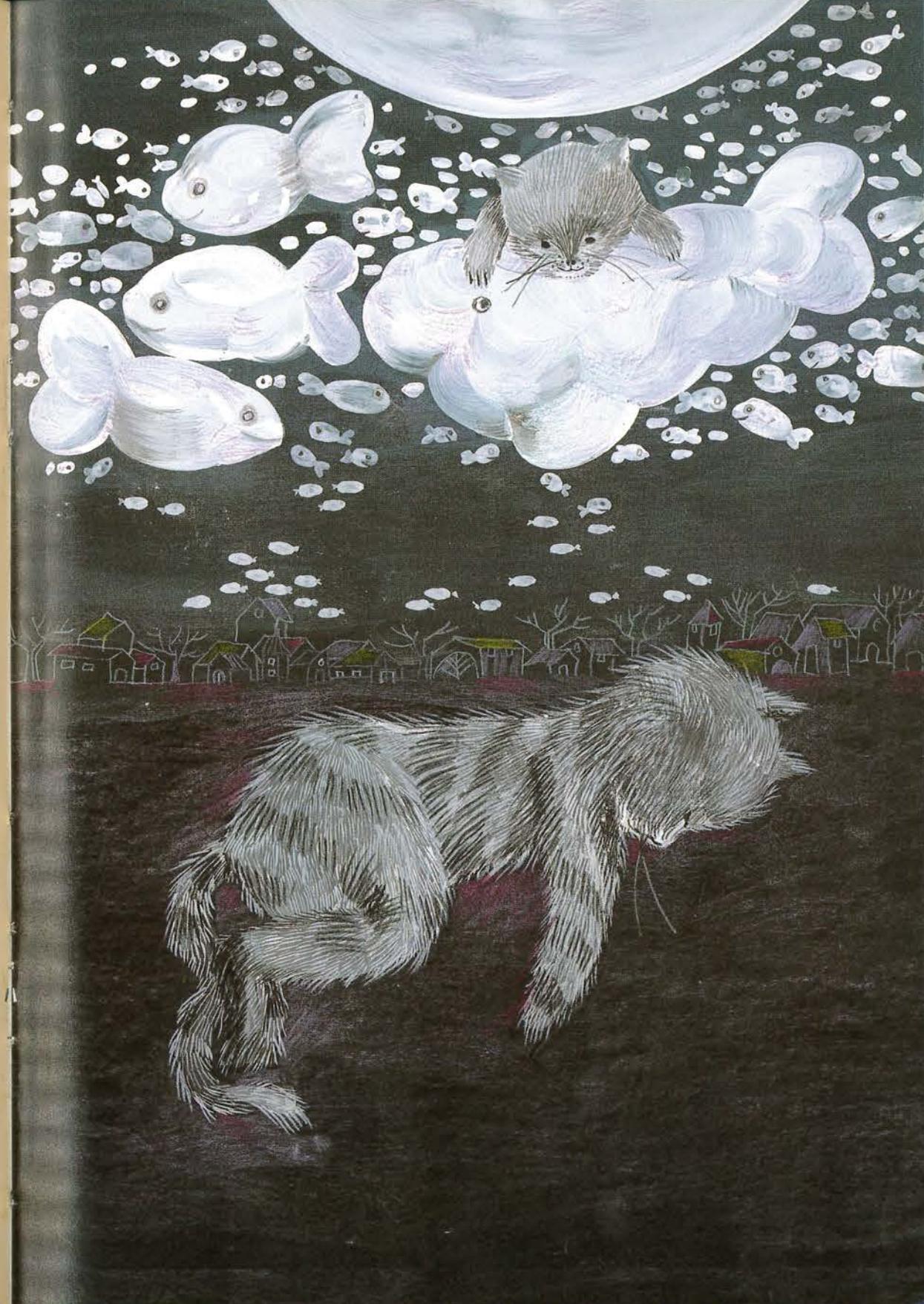
Imela sem še druga ljubkovalna imena. Majina hčerka Žada me je božala v svojem naročju in mi šepetala: "Ti si moj polsterček. Jaz te imam tako straašno rada! Ti si moja muca, ki mi sale prede, ti si muca predica, muca brnjavka in moja, samo moja godrnjavka."

Zivela sem v srečni družini. Vsi so me imeli radi, kaj radi, oboževali so me. Razvajali, cartali. Jedla sem najboljše stvari, najdražje. Včasih sem se že kar dolgočasila in celo jezila, ker mi niso privoščili potepanj

po velikem mestu. Zaradi predobре hrane sem se tudi zredila in polenila. Moja strast, miške v kleti velike hiše, me sploh niso več zanimale. Polezaval sem po kavčih, na oblazinjenih stolih, na preprogah in tudi na posteljah. Mala Žada me je dostikrat vzela s sabo, ko se je spravljala v posteljo. Ob nogah sem ji predla ali patik ob glavi, ob puhati blasini.

Ker so bili tako dobri z menoj, sem jim popolnoma zaupala. Še na kraj pameti mi ni prislo, da bi se jih bala in da bi mi utegnili storiti kaj slabega. Oh, niti enkrat nisem pomislila na kaj takega.

Včasih so me vzeli s sabo na dolge potepe z avtom. Imeli so super avto, zeleno "katrco". Poznala sem zvok tega avtomobila; njegovo brnenje, mehko in tiho predenje, včasih, ko je zelo hitel, tudi tuljenje, kakšenkrat že kar hropenje. Ta njihov avto se mi je zdel ko en velik maček. No, vožnje sprva nisem marala. Bala sem se, ker je šlo prehitro, predivje. A sem se privadila in potem sem kar z užitkom pohajala z njimi, posebno takrat, ko so se napotili k starim staršem na vas. Tam je bil

zame pravi raj! Koliko novih vonjev, koliko novih muc in mačkov! In koliko vsega drugega! Tu se mi je spet vzbudil tek in poželenje po miših. Tu se je vse nekako spremeno in začutila sem svet, ki mi je bil nekoc, morda v kaknem prejšnjem življenju, zelo blizu.

In prav tu se je zgodilo. Tu sem se srečala s svojo smrtjo.

Bilo je tako:

Izkoristila sem Majino nepazljivost in smuknila iz stare hiše. Stekla sem za nosom in videnji, ki jih ima samo mačka. Me namreč vidimo, kaj se dogaja ali skriva za hišo, na drugi strani ceste, za hribom, sredi vasi, ob progi... Vse vidimo, kadar to hočemo, kadar vključimo svoj radar; podobno kot vidite vi slike na televizorju. Tako tudi me, mačke, le da se slike delajo v naših možganih. Antena so naši brki in rep, predvsem rep.

No, in takrat, ko sem ušla iz hiše, sem to storila zato, ker sem na drugi strani ceste, tam v grmovju, kar skozi zid seveda, zagledala meni neznansko ljubega mačka Brusa. Cakal me je v grmovju in me z mislimi ter prepevanjem (vi bi rekli mijavkanjem) klical. Petja v hisi nisem slisala. Zagledala sem ga, saj sem vam rekla, v svoji glavi. Tam se je znenada pojavila njegova mila podoba. Joj, bil je lep, lepotec brez primere! In sem stekla.

Tako, vidite? Sem že na cesti. In ta hip zaslisim zvok znanega avtobila; to je naša katrca. Ozrem se, drvi proti meni. Preprična sem, da sedi za volanom Majin mož, prijazni John. V to sem popolnoma prepričana, zato se kaj dosti ne zmedem. Počenem, se prihujim, se k asfaltu stisnem in čakam, da se avto ustavi ali pa zapelje mimo mene. Toda nič takega se ne zgodi. Ta, ki bi naj bil John, me zagleda in tisti hip z grozo spoznam, da sploh ne ustavlja! A vidite! Zavija proti meni, naravnost proti meni! Reži se, njegov obraz je spačen v privočljivo, uživaško misko. Minevajo tisočinke sekunde. Kaj naj storim? Ali naj odskočim? Clovek, pomislim, za volanom sedi clovek, in noben clovek mi doslej ni storil nič hudega. Tudi ta mi ne bo. Zaupam mu. A v meni vseeno strah, obopen strah in slutnja... Pa sem vendar prepričana, da je neznanec dober in da me ima rad. Gotovo mi ne bo storil nič hudega. Toda zakaj se tako reži, tako sumljivo, spačeno in uživaško reži?

Presine me spoznanje, kaj se bo zgodilo. Izprožim se, toda prekansno. Prednje kolo me prereže na pol, zadnje kolo mi zdruzne vrat.

Ko smrt odhrumi, se vidim, se čujem. Vidim modro nebo nad sabo, ki vzdruhteva in se hitro preliva s krvjo, in slišim mačka Brusa, ki pre-

sunljivo zahlipa, zajoče. Potem se nenadoma pojavi pred menoj kamion. Strašen, gromozansko velik kamion s prikolico. Hočem odskočiti, se pognati... Z vsemi kolesi zapelje čezme. Blazno se zabliska in potem vse pregrne tema.

Za kamionom je šlo čez moje ostanke še dosti drugih avtomobilov.

Maja in njena hčerka sta me iskalii in našli, a nista bili prepričani, da sem to jaz. Maja je rekla Žadi: "Ne, to ni naša Mrjavka. Le podobna ji je. Prav gotovo to ni naša muca."

Pa sem seveda bila, no, sem.

In zdaj... Z vsakim dnem me je manj. Ko bo prišlo deževje, me bodo nalivi sprali v obcestni jarek in kmalu se bom spremenila v travo, morda že to jesen. Če to jesen ne, pa brez dvoma spomladbi. Takrat bom spet oživila. Ne kot muca, temveč kot regrat, kot trava ojstrica, kot divja vrtanca ali kot koluznica zlato rumena.

Ko na asfalt leže tišina (to se navadno zgodi pozno ponoči, a nikoli za dolgo), razmišljam, zakaj sem zaupala človeku. To moje zaupanje me je ubilo. Premamil me je glas motorja, ki sem ga poznala. A vendar! Ko sem zagledala za volanom neznanca, bi se imela dovolj časa za odskok. Toda jaz sem mu zaupala! Človek mi vendar ne bo storil nič hudega! Saj me vidi! Vidim, da me vidi, torej se bo ustavil ali pa se mi izognil...

Vidite, to me je pokopalo. Moje naivno zaupanje v človekovo dobroto. Saj zame, za moje življenje mi ni žal. Hudo mi je, ker Maja in njena hčerka Žada še vedno žalujeta za mano. Moja duša čuti njuno žalost in bolečino.

Ko bom roža, ko bom cvet, se jima bom darovala. Pustila se bom utrgati in odnesti v njihovo hišo. Da, tako sem se odločila, kajti imeli sta me radi in jaz nijiju tudi.

Na galebovih krilih

Počitniški poleti

Dragi bralci, kmalu se bodo zaprla šolska vrata in bomo vsi sku-paj vzkliknili: "Živijo pocitnice!"

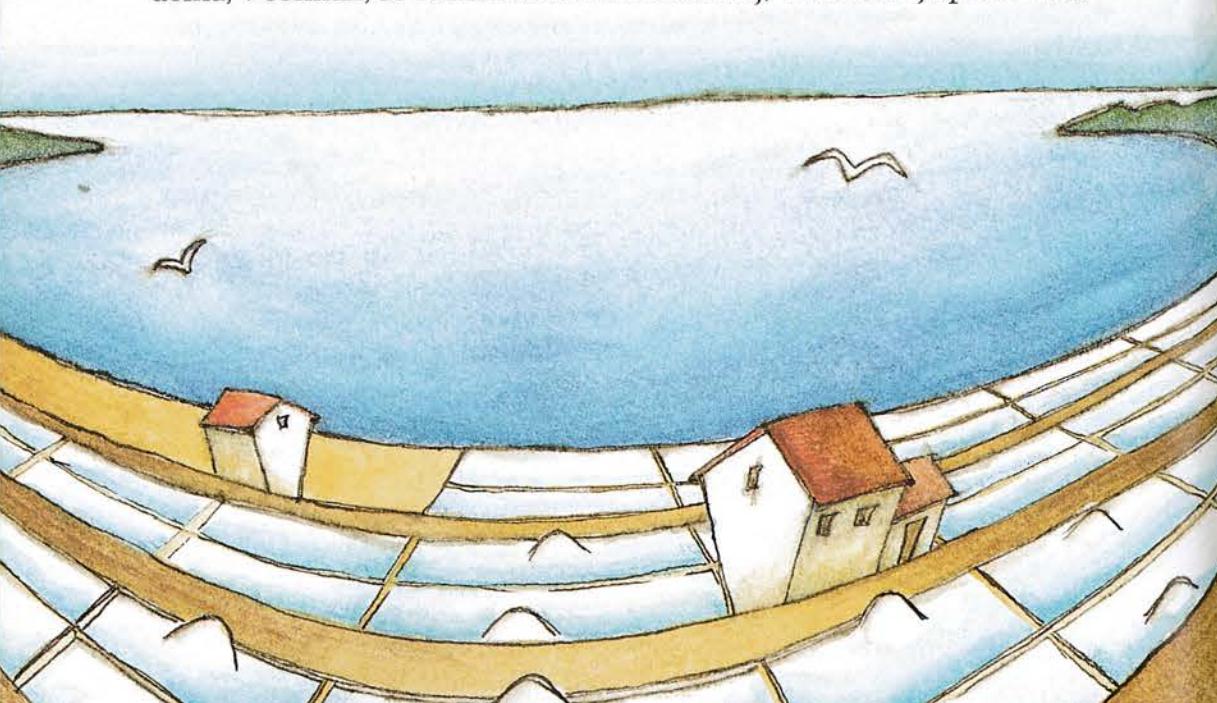
Ali ste že pomislili, kaj boste počeli v poletnih mesecih?

Casa za izlete in zanimive potepe bo na pretek. Prav zato se naš prijatelj galeb ob obali spušča proti Piranskemu zalivu. Po ostrom ovinku se mu prikažejo sečoveljske soline, kjer ga nestrpno čaka branec Toni.

"Dobrodošel! Dolgo te že ni bilo na spregled. Ali bova tudi letos skupaj preživelva pocitnice?"

"Seveda! Saj si ti prava turistična agencija: vedno ponujaš nepozabne izlete, na katerih izvemo veliko novega in se obenem zabavamo."

"Pocitniške polete bova začela že danes. Prav zraven mojega doma, v solinah, so raziskovalci uredili muzej, v katerem je prikazano,

kako so nekoč pridobivali sol in kako so solinarji živeli. Na hribčku nad zalivom, stoji znana Tonina hiša. V njej bomo odkrili, cemu služi velika, več sto let stara torkla. Nato si bova malo razgibala peruti in poletela v notranjost Istre. Obiskala bova stara utrjena naselja, polna čarov preteklosti: Oprtalj, Grožnjan, Momljan, Zavrh, Motovun.

V najtoplejših mesecih, ko naju niti ledeni čaj ne bo dovolj ohladil, se bova zatekla v kako krasko jamo. Predlagal bi, da bi obiskala jamo Vilenica pri Lipici. Res ni velika, vendar tudi ona skriva zaklad stalagmitov in stalaktitov.

V popoldanskih urah pa bova preletela Kras do Rihemberka in si ogledala bližnjo grascino.

"Kaj pa, če bi si želeta cofotati po kaki hladni vodici?"

"Tudi tako željo lahko izpolnim: izlet po Soški dolini! Sledila bova vijugam zelene kace in si ob cofotanju ogledala nekaj res zanimivih krajev.

Ali si že slisal za »goriškega slavčka«? To ni bil kak najin sorodnik, to je bil pesnik. Da bi ga pobliže spoznala, bova obiskala njegovo rojstno hiso v mali vasici Vrsno pri Kobaridu.

Na tem področju so med prvo svetovno vojno potekali hudi boji. Prav v Kobaridu stoji muzej, posvečen spominu na krutosti vojne.

Nato bova poletela se do živahnega turističnega sredisca – Bovca. Tu se po derocih vodah Koritnice in Soče spusčajo kajakasi. Ce želis, bova tudi midva poskusila."

"Hm... raje letim."

"No, potem pa lahko greva na piknik na vrh Kanina in tu bova opazovala pogumne turiste, ki skušajo posnemati naju in se zato s padali spusčajo v dolino!"

"Res, dosti načrtov imas!

A kaj, ce bi tudi bralce Galeba vprašala za nasvet?"

"Cudovita zamisel! Ceprov sem že marsikaj preletel, gotovo se nisem odkril vseh zanimivosti naših krajev!"

DRAGI PRIJATELJI, NE-
STRPNO PRICAKUJEVA
VASE NASVETE, DA SKU-
PAJ POPESTRIMO NASE
IZLETE!!!!"

NAGRADNA Vprašanja

- *Kako pridobivajo sol?*
- *Med Dutovljami in Rihemberkom je utrjena kraška vas. V njej je stalna razstava Lojzeta Spacala. Katera vas je to?*
- *Na katerega slovenskega pesnika misli Toni, ko govori o »goriškem slavčku«?*

Bajeslovna bitja

O vedomcih, kresniku in kresnicah

Na svetu je toliko zlih duhov, da jih zlepa ne zmanjka. Nekateri so samotarji, drugi si poiščejo družbo le v skrajni sili, obstajajo pa tudi zla bitja, ki strašijo naokrog v skupinah. Mednje vse-

kakor spadajo vedomci. Sestajajo se ponoči na križpotjih. Ker takrat ljudje spijo, je vedomcem dolgčas, zato se – na pol za šalo, na pol zares – začnejo pretepati in zaletavati drug v drugega kot kozli. Če takrat prinese mimo kakšnega človeka, ga zgrabijo in si ga jamejo podajati kot žogo, in ko se revež vrne domov bled in izčrpan, vsi vedo, da so ga vedomci "oblizali".

Vedomcem se lahko postavi po robu samo kresnik, dobi duh svetlobe. Največjo moč ima ob pomladnjem

kresu – takrat beže pred njim celo čarownice. Od davnih časov se nenehno spopada s strašnim zmajem, ki želi ves svet zaviti v temo. Kresnik hudobo zmeraj znova premaga, toda ponoči je zmaj močnejši; takrat si dobri duh prižge ogenj. Ljudi ima rad in jim pomaga, kjer le more: ob žetvi, na primer, brani pridelek pred coprnicami in vedomci.

Kresnika so v starih časih spremljala prijazna ženska bitja – kresnice. Spomin nanje še živi v pesmih in šegah, ki se jih je največ ohranilo v Beli krajini. Od jurjevega do šentjanževega so po hišah hodila v belo oblečena dekleta, prosila darov in obljudljala dobro letino:

Me smo nocoj k vam pritekle,
dober večer vam prinesle.

Me smo nocoj malo spale,
ker smo polje varovale...

PETER RUSTJA
Narisan PAOLO PASCUTTO

Pozor, gobova juha!

Pot proti Jurčkovemu parku je bila prijetna. Tudi vreme je bilo naklonjeno; deževalo je, tako da so imele gobice najboljšo vodo na vsakem koraku. Veliki Goban jih je moral celo opozarjati, naj ne pijejo preveč, saj bodo težje hodile. Pot do Jurčkovega parka je bila še dolga.

Jurček in Lisička sta kramljala o vseh doživljajih s popotovanja po zunanjem svetu. Veliki Goban je bil zadovoljen, ker so si gobice nabrale toliko novih izkušenj in znanja. Srečanje z Napoleonom Šampinjonom je že bila taka posebnost. O Šampinjonih se v gobjem svetu veliko govoriti, težje jih je pa srečati. Gozdne gobice zelo poredko hodijo v mesto, mestne gobe pa so se tako udomačile v človekovemu okolju, da bi težko našle pot v gozd.

Pot po gozdu je bila mehka in vlažna. Kako sprosceno so hodili in klepetali.

A vsi so bili z mislio že v Jurčkovem parku. Toda še bližji gobicam in Velikemu Gobanu so bili ljudje! Veliki Goban jih je zadnji trenutek opazil, pravzaprav jih je slišal. Izdal jih je hrupni radio, s katerim so na ves glas hodili po gozdu.

“Bodimo pozorni,” je hitro posvaril gobice. “Po dežju so prišli v gozd ljudje, nas gobe isčejo!”

Gobe imajo celo pregovor: Pojavil se je kot ljudje po dežju. Veliki Goban je previdno premikal skupino gobic pod nizkimi grmički, med mahom in travo.

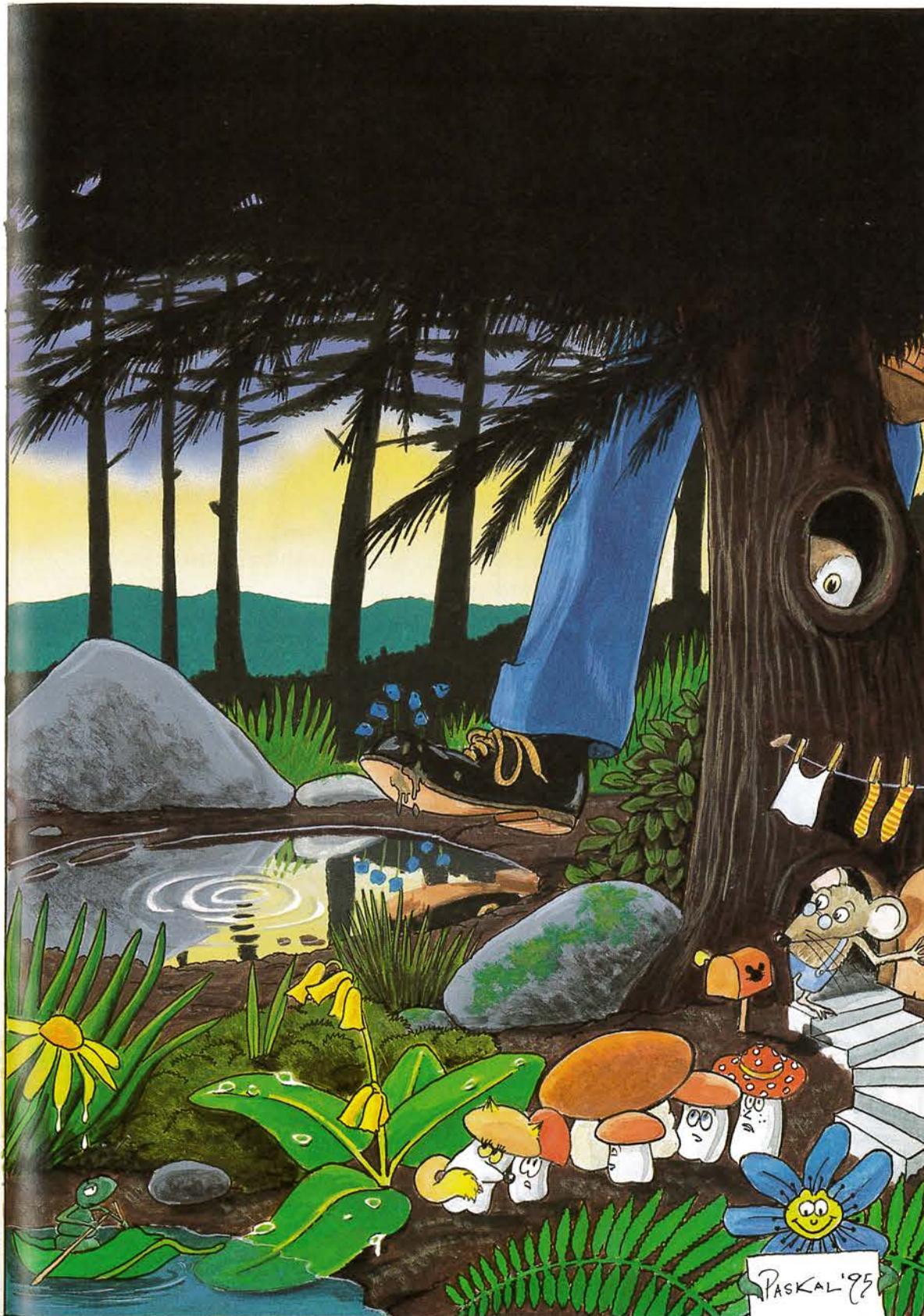
Ljudje so zelo natančno proučevali tla, celo s palicami so si pomagali in brskali po listju ter se na tihem veselili gobove juhe!

“Hitro moramo priti do varnega skrivališča! Tak najblizičji kotiček je ob Sinjem potočku!” je odločil Veliki Goban.

Pot ob strugi Sinjega potočka je bila strma, zaraščena, a zato varna. Noben nedeljski izletnik si ni upal po tisti stezi. Gobice so si oddahnile. Ko so prehodile del goščavja, so zagledale jaso in veliko smreko. Pod njo se je nahajjal Jurčkov park. Bile so doma. Veliki Goban je z lahkoto pripravil varen vhod pod zemljo, saj so bila tla namočena. Gobice so veselo poskakale v park in že so jih vse, ki so ostale doma, obkrožile, jih pozdravljale in seveda spraševale...

Gobice pa so razlagale in pripovedovalle vse dogodivščine z zunanjega sveta. Veliki Goban je med tem previdno zaprl vhod ter se še sam usedel v svoj kotiček pod korenino velike smreke.

“V Jurčkovem parku je res najlepše!” je pomislil, predno je zadremal.

Vrdela pri Sv. Ivanu - kraljestvo mojih otroških iger

Posebno kreativna igra je bila LE BELLE STATUINE. Vadila nas je v pantomimi. Pri tej igri smo včasih sodelovali tudi fantje, če so bile deklice za to. Seveda smo bili bolj štorasti in nedomiselni. Dekleta so se znala postavljati v nenavadne, ljubke poze. Tista, ki je vodila igro, je obrnjena proč spraševala: "Le belle statuine, bianche, rosse, celestine sono pronte? " So beli, rdeči, plavi kipci že nared? Ko so "kipci" odgovorili, da so, se je deklica obrnila, si jih ogledala in izbrala tistega, ki ji je bil najbolj všeč. Izbrani pa je prevzel novo igro.

Dragi mladi bralci Galeba! V desetih nadaljevanjih sem vam opisal nekaj igric iz mojega otroštva. Mnoge so verjetno že šle v pozaboto. Žal sem moral pri večini igric uporabljati tržaška poimenovanja. Mi otoci se tega nismo zavedali. Za nas je bila to običjna govorica. Hodili smo v italijanske vrtce, italijanske šole, se družili z italijanskimi otroci... To so bili hudi časi nastajajočega fašizma in druge svetovne vojne. Rojstna Vrdela, čeprav v duši pretežno slovenska, je bila povsem podobna drugim krajem predmestja. Le redki smo doma, prepovedi navkljub, govorili slovensko.

Če so vam bile opisane igrice všeč, jih skušajte obnoviti! In še nekaj: danes se lahko brez bojazni in naglas igrate po slovensko.

Križanka "Povodni mož"

Slovenska ljudska pravljica

Galebove naslovnice v prihodnjem šolskem letu

Dragi risarji, vse vase risbice so razstavljene v Tržaški knjigarni! Vec kot 350 jih je, razvrstili smo jih po solah in tudi opremili z vašim imenom.

Naj se vidi in ve, kako vam je pri srcu revija Galeb! Vsi, ki pridejo v knjigarno, jih občudujejo. Pridite se vi z mamico, očkom... podarili vam bomo tudi nekaj za spomin! Hkrati si boste lahko ogledali veliko novih čudovitih knjig in morda si boste med pocitnicami žeeli katero tudi prebrati!

Deset risbic, ki jih objavljamo, pa bo v prihodnjem solskem letu za Galebove platničke. Nagrajenci prejmejo v dar paket knjig in kaset, temperatura barve in Galebovo majcko.

Komisija je poleg teh izbrala še 30 del – v vsaki stevilki bomo objavili in nagradiли po tri.

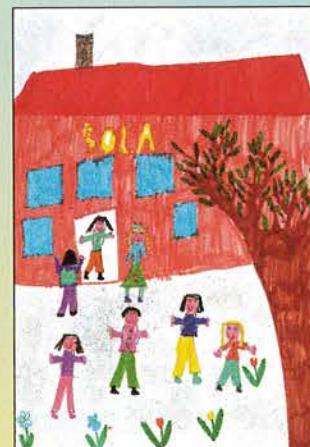
Vsem, ki ste risali, iskreno cestitamo, posebna zahvala pa velja učiteljicam in učiteljem, ki so vas vodili in navduševali pri ustvarjanju.

Prav je tudi, da na tem mestu navedemo vse sole, katerih ucenci so se v tako lepem stvilu udelezili likovnega natečaja:

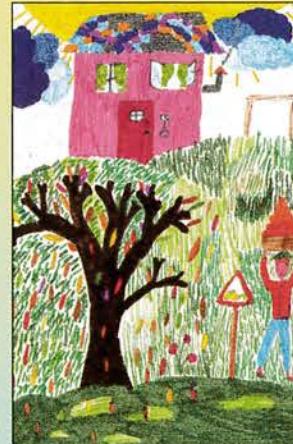
COŠ "Fran Venturini" – BOLJUNEC; OŠ "Mara Samsa" – DOMJO; OŠ "Avgust Černigoj" – PROSEK; OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR; OŠ "Bazoviski junaki" – ROJAN; OŠ "Prezihov Voranc" – DOLINA; OŠ MAKOLJE; OŠ "Ivan Grbec" – SKEDENJ; OŠ "Primož Trubar" – BAZOVICA; OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB; OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ; OŠ "France Bevk" – OPCINE; OŠ CRNI VRH NAD IDRIJO; OŠ VOJSKO PRI IDRIJI; OŠ KOSANA; OŠ SEMPETER PRI GORICI; OŠ PODCETRTEK.

Dragi prijatelji Galeba, se naprej ostanite njegovi zvesti soustvarjalci: rišite zanj in veliko lepih spisov mu napisite, tudi v prihodnjem solskem letu rešujte križanke, nagradna vprašanja, skrbno preberite vse, kar vam bo vsak mesec prinesel. In ker so na vrsti najprej pocitnice: uživajte jih, kar se da in kjer koli boste!

Vasa urednica Majda Zeleznik

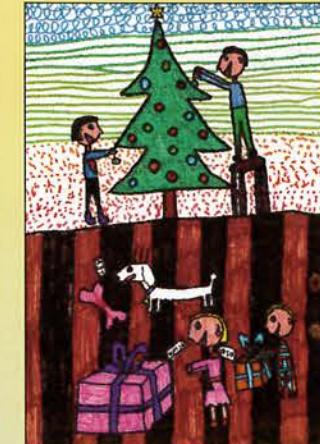
Anja Zuzič, 2. r.
OŠ "Avgust Černigoj" – PROSEK

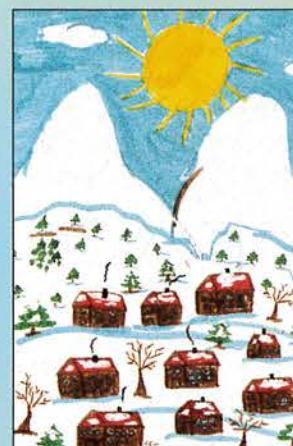
Margherita Vascotto, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

Matej Cigui, 3. r.
COŠ "Mara Samsa" – DOMJO

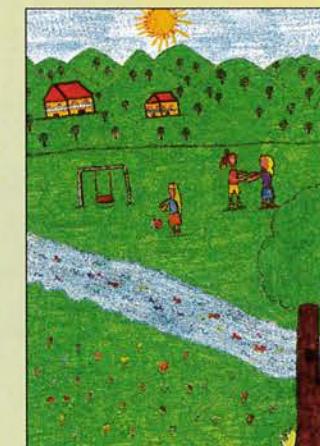
Katja Bratos, 3. r.
COŠ "F. Venturini" – BOLJUNEC

Katja Hrvatič, 4. r.
OŠ "Ivan Grbec" – SKEDENJ

Michael Skabar, 1. r.
OŠ "Primož Trubar" – BAZOVICA

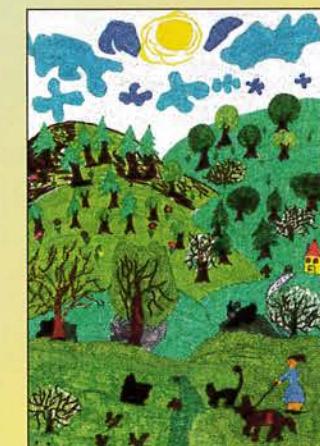
Sara Rožič, 5. r.
OŠ "Bazoviski junaki" – ROJAN

Jerica Sirk, 2. r.
OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ

Matija Rupel, 1. r.
OŠ "A. Gradnik" – REPENTABOR

Ana Ozbič, 3. r.
OŠ CRNI VRH NAD ADRIJO

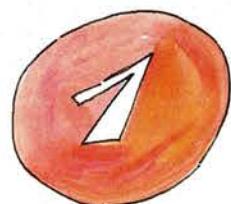

KLARISA M. JOVANOVIĆ

Narisal VENO DOLENC

mali kuharji pomagajo v kuhinji

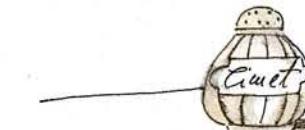
Mlečna pijaca

V mešalniku zmešamo 2 kepici domačega ali kupljenega sladoleda, 1 dl tekoče sladke smetane, 3 žlice pomarančnega sirupa, 3 žlice malinovega sirupa in 2 žlici limoninega soka. Po želji dodamo nekaj svežih malin ali jagod.

Natočimo v čase in potrešemo s cimetom.

mali kuharji pomagajo v kuhinji

KRAŠKA HIŠA

V sredo 8. maja smo šli na ekskurzijo v Repen. Ogledali smo si kraso hišo. V hiši nas je čakala gospa Vesna Guštin. Povedala nam je, da je hiša zelo stara. V tej hiši je živel skupina družina. Na dvorišču je star vodnjak (štirna), kamena miza in stol. Kuhinja je vsa črna, ker je iz ognjišča uhajal dim. Nad ognjiščem visi velik kotel. Po stopnicah se pride v spalno sobo, kjer je postelja, dve zibelki in kolovrat. Ogledali smo si še tri sobe, polne orodja. Sedaj je kraška hiša muzej. V Repnu je bilo lepo.

Michael Skabar,
Martin Milcovich, 1. r.
OŠ "Primož Trubar" – BAZOVICA

IZLET NA DOLENJSKO

V nedeljo, 12. maja je Kulturno društvo Slovan iz Padrič priredilo celodnevni izlet na Dolenjsko. Zbrali smo se pri vaški cerkvi. Tam nas je čakal avtobus. Najprej smo obiskali grad Turjak. Potem smo se odpeljali na Trubarjevo domačijo. Naša šola je poimenovana po Primožu Trubarju. Bil je duhovnik, ki je napisal prvo slovensko knjigo. Na Trubarjevi domačiji je tudi mlin. Z avtobusom smo se potem odpeljali na Muljavo na Jurčičeve domačije. Josip Jurčič, eden največjih slovenskih pisateljev, je živel v hiši, pokriti s slamo. Po kosišu smo šli v samostan Stično. Tam smo si ogledali film o menihih in samostanu, ki so nam ga tudi razkazali. Kljub temu, da je cel dan deževalo, nam je bilo lepo.

Anja Grgič, Erik Calzi, 1. r.
OŠ "Primož Trubar" – BAZOVICA

OGLED TRŽAŠKE KNJIGARNE

V sredo, 24. aprila smo šli v Tržaško knjigarno.

V knjigarni lahko kupimo knjige. Najprej si jih ogledamo. Postavljene so po knjižnih policah. Če jih želimo kupiti, jih plačamo prodajalki.

Tu dobimo knjige za odrasle in za otroke. Prodajajo tudi videokasete? Najlepša mi je bila Tom in Jerry, ker pripoveduje o muci in miški, ki se vedno lovita.

Na eni polici sem videl magnetofonske kasete. Nekatere izmed teh imamo tudi v šoli.

Petar Šikić, 2. r.
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

V KNJIŽNICI

S šolo smo si šli ogledati Narodno in študijsko knjižnico. Sprejela nas je knjižničarka in nam povedala, kako deluje knjižnica. Knjige so urejene po policah. Izposodijo si jih lahko otroci in odrasli. V skladишču so bile stare knjige in časopisi. Knjižničarka nam je pokazala eno majhno knjigo, v kateri so pesmi Franceta Prešerna.

Vesna Pahor, 1. r.
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

ŽIVALSKI VRT V LIGNANU

V petek, 26. aprila smo šli v Lignano. Vzili smo se dve uri. Vreme je bilo oblačno, a ni deževalo. Meni je ostal v spominu lev. Jaz in moja sošolka Vesna sva mu dali ime Pindo. Živali so bile seveda zaprte. Videli smo kače, noje, konja, kamele, zebre, žirafe, opice, papagaje, tjuhna in veliko drugih živali. V živalskem vrtu se ne sme kričati in metati kamencov. Živali bi rade bile proste, tiger in lev bi rada bila v savani, medved v gozdu. V kletkah se dolgočasijo.

Kaja Koren, 1. r.
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

V živalskem vrtu sem videl kamele, žirafe, konja, papagaje, tjuhna, ovco in še druge živali. Meni je bila všeč opica. Bila je svetlorjava. Plezala je po vrvici. V kletki so imele tudi hišico.

Tjaž Petkovšek, 1. r.

Živali so bile zaprte v raznih kletkah ali pa v ograjenih prostorih. Najbolj mi je ostal v spominu tjulenj. Bil je črn. Plaval je globo-

ko pod vodo in mi smo ga pozdravljali. Včasih je prišel ven na skalo. Bil je zelo lep.

Tjaša Bajc, 1. r.

OGLED TOVARNE KAVE

Imeli smo srečo, da smo po poznanstvu lahko obiskali tovarno kave Illy. Tovarna je v industrijski coni Trsta in je obdana z zelenjem, iznad katerega se dviga kvišku visok dimnik. Vodiči so nas sprejeli lepo in nas porazdelili po skupinah. Obvestili so nas, naj se ne dotikamo ničesar in naj ne prestopimo rdeče črte. Najprej smo se napotili v ogromno shrambo, kjer so bili naloženi žaklji surove kave. Vsak žakel tehta 60 kg. Surovo kavo uvažajo iz Brazilije, Srednje Amerike in Afrike. Poznamo dve različni vrsti kave: Arabico in Robusto. V tej tovarni rabijo samo Arabico. Preden naročijo veliko količino surove kave, zahtevajo od kmeta vzorec, ki ga v laboratoriju analizirajo. Vsako jutro poskušajo različne okuse in jih ocenjuje. Surovo kavo iz žaklej stresajo v poseben stroj, ki loči slabo kavo od dobre. Dobro kavo dajo v velike kotle, kjer jo prazijo pri zelo visoki temperaturi, nato pa jo ohladijo z mrzlim zrakom. Določeno količino kave zmeljejo. V tej tovarni izdelujejo tudi škatle, v katere dajo kavo. Škatle so sestavljene iz dna, plašča, pokrova in zamaška. Ko je škatla napolnjena s kavo, ji odvzamejo zrak in vbrizgnejo plin ter škatlo zamašijo. Te škatle tečejo po tekočem traku do bazenčkov z vodo. Če je škatla pokvarjena, nastanejo v vodi balončki in se prižge rdeča lučka. Ker je kava, ki jo proizvajajo v tovarni Illy izredno dobra, je znana po vsem svetu in je tudi zelo draga. Vodiči so bili izčrpni v svoji razlagi. Na koncu so nas obdarili s škatlo kave.

Učenci 3. in 4. r.

OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

MAJ – MESEC VESELJA

Mesec maj je mesec veselja, ker se ptice vračajo in narava se prebuja s tisočerimi barvami. Barve narave so živahne in blešeče kot naše pisane otroške oči. Na veji žvgolijo ptički in se veselijo s prijatelji. Srne in zajčki svobodno skakljajo po rožnatem travniku. V mesecu maju cvetijo lepe bele nežne solzice in vijoličasto bele majnice. Pisani metulji

sedajo na cvetje. Vrtnica, največja rožna kraljica, se izpostavlja zlatim sončnim žarkom. Delavne čebelice letijo po cvetočih travnikih in z veseljem nabirajo cvetni prah.

Tina, Sara, Jasmin, 4. r.
OŠ "France Bevk" – OPĆINE

V mesecu maju se narava prebudi. Iz toplih krajev se vračajo ptice, z velikim veseljem nas pozdravljajo. Veverica spet začne skakati, ker jo sončni žarki prebudijo. Mesec maj je mesec ljubezni. Kače že čakajo na napad v cvetočih grmih. Mesec maj je pravi direndaj, ker vse šumi in kriči. Žabe reglajo na lokvanjih in imajo koncert. Tako je vsako leto v mesecu maju!

Denis Polissa, Jakob Jugovic, 4. r.
OŠ "F. Bevk" – OPĆINE

MUHAST MESEC

Vremenka in Vremenka sta se odločila, da bosta en mesec mešala vreme. Bo malo sončno, malo oblačno in deževno. Tako sta naredila. Vstala sta zgodaj in stopila iz hišice. Ko so se ljudje zbudili, so se zelo začudili takemu vremenu. Bilo je sonce, ampak je tudi deževalo. Vsi so odpirali dežnike. Otroci so tistih pet minut, ko je bilo lepo, šli na dvorišče. Potem so spet tekli noter.

Martina Richiardi, 4. r.
OŠ ROMJAN

ZA OTROKE SAMO VESELJE IN IGRANJE

Vremenka je pozabilo, da se ne sme jeziti, in se je razjezila. Poklicala je severni veter in oblaki. Otroci so začeli leteti in babice so se držale za ograje, da ne bi padle. Tudi hiše so letele. Bil je pravi tajfun. Vremenka se je prestrašil in telefoniral poletju in soncu.

Prišlo je sonce iz puščave in dobiti topli veter. Vse se je vrnilo nazaj na svoja mesta. Vremenka pa je za kazeno zaprl ženo v hišico.

Sebastian Marussi, 3. r.
OŠ ROMJAN

DRAGI GALEB

Ne vem, kako naj začnem s pismom. No, pa bom začela kar s predstavitvijo. Sem Maja Smotlak, hodim v OŠ Mačkolje. Zelo rada sem v družbi s prijatelji. Rada imam tudi majhne otroke. V prostem času najraje be-

rem in pišem spise. Najvažnejše sporočilo v pismu je, da sem sama napisala svojo prvo revijo z imenom Ringaraja. Vprašali se boste, od kod mi je prišla ta misel. Nekega dne sem ležala na postelji in gledala otroške revije. Naenkrat sem si želela narediti svojo revijo. Drugi dan sem vprašala mamico, kaj misli o tem in če mi bo to uspelo. Mamica je rekla, da bo. Tudi očku sem povedala o reviji. Ponudil se je, da mi bo on s pisalnim strojem napisal revijo. Takoj sem se lotila dela. Čez dva meseca je bila moja revija narejena. Očka jo je šel fotokopirat. Drugi dan sem vsakemu sošolcu podarila po en izvod. Prav tako tudi učiteljicam. En izvod pa pošiljam vam. Bila bi zelo vesela, če bi tudi v Galebu objavili kaj iz moje revije. Zanima me tudi, kako nastaja Galeb. Ko bom velika, želim postati učiteljica. Želim vam veliko uspeha z revijo Galeb in vam pošiljam velikanske pozdrave.

RINGARAJA

Ringaraja lizike prodaja,
za deklice rumene,
za dečke pa zelene.
Vedno misli na vse,
kakor naše babice..
Ko pridem do nje,
zmeraj mi da tri lizike.
Ena je za mamico,
druga je za očka,
tretja pa za me.

Maja Smotlak, 4. r.
OŠ MAČKOLJE

UGANITE NASLOV PRAVLJICE

Nekoč je stal na gori velik grad. Tam sta živelji dve sestri. Ne, nista imeli več gradu, ker je vse poddedovala njuna hudobna sestra. Ta sestra je bila zares hudobna. Zahtevala je, da njeni sestri vsak dan trdo delata. In zares sta delali. Pomivali sta posodo, pospravljali sobe, nosili drva, krmili živali in čistili pepel z ognjišča. Tako nista imeli časa za zabavo, a bili sta veseli in prijazni. Nekega lepega dne je kralj organiziral ples v kraljestvu. Hudobna sestra si je pripravila lepo obleko, dobrimi sestri pa sta bili ubogi in nista imeli nobene obleke. Tako je šla hudobna sestra na praznik, onidue pa sta bili žalostni in sta se začeli jokati. Nenadoma je postala njuna soba svetla in

prikazala se je lepa vila. Vila je spremenila sestri v kraljici.

Saverio Vascotto, 3. r.
OŠ "Prežihov Voranc" – DOLINA

MOJA MUCA

Imam muco. Imenuje se Bizet. Podaril mi jo je sošolec Vanja. Bizet ima eno leto. Je črna, rjava in siva. Ima črn rep in zelene oči. Najraje je Kitekat. Imam zelo rad mojo mucu. Muca se rada igra z žogico. Najraje spi na stolu v kuhinji. Ponoči gre v gozd. Ko sem doma, se igrat z mucu.

Nikolaj Covacio, 2. r.
COŠ "Pingo Tomažič" – TREBČE

MOJ MUCEK

Moj mucek se imenuje "Teddy", je star eno leto in je tigraste barve. Ponoči spi na moji postelji, podnevi pa pohaja. Je smešen, ker stalno draži našega psička. Kadar je lačen, pride v hišo skozi okno. Doma imamo tudi njegovo mamo, ki se imenuje "Briciola". Mucek Teddy je samo moj in jaz ga imam zelo rad.

Vanja Veljak, 2. r.
COŠ "Pingo Tomažič" – TREBČE

ŠOLSKI IZLET

Proti koncu aprila smo šli, učenci osnovne šole Marice Gregorič Stepančič, na izlet v Čedad in Nadiško dolino. Malo pred Čedadom smo se ustavili in si ogledali čebelnjake gospoda Nardijs. Čebelar nam je pokazal razne potrebščine za pobiranje meda. Povedal nam je, da poletne čebele živijo 40 dni, zimske pa 3 mesece. Spomladi se rodi nova matica. Stara in nova matica se bojujeta; tista, ki zmaga, ostane v panju, druga si mora ustvariti novi dom. Vsaka čebela popije letno 70 l vode. Za 1 kg meda mora čebela 50.000 krat na rože in v panj. Čebelar nam je ponudil nekatere vrste meda in medene piškote. Po malici smo se z avtobusom odpeljali v Čedad, ki je glavno središče in važno zgodovinsko mesto. Tu smo si ogledali znamenit Hudičev most, pod katerim teče reka Nadiža. Šli smo naprej po glavnem cesti v Čedadu, ki je zgrajena na mestu starega mostu. Tu smo si ogledali znamenit Hudičev most, pod katerim teče reka Nadiža. Šli smo naprej po glavnem cesti v Čedadu, ki je zgrajena na mestu starega mostu.

ječa. Na straneh podzemnice so bili izklesani obrazi. Hodili smo do trga Pavla Diakona, kjer stoji hiša v beneškem stilu. V ulici Cavour smo videli na hišah lepe barvane freske. Kosilo smo imeli na turistični kmetiji "Bosco Romagno". Zelo smo se zabavali, ko smo gledali domače živali: kokoši, peteline, race, gosi in koze. Kmetijo so vse naokrog obdajali obširni vinogradi. Gostilničar nam je pokazal klet, polno velikih sodov. Po kosilu smo šli na sprehod v gozdček "Bosco Romagno". Tu je bil tudi velik park z najrazličnejšimi igrami. Naigrali smo se, nato pa smo se vrnili v Čedad, kjer smo si kupili sladoled in spominčke. Tako smo se vsi zadovoljni vrnili domov.

Učenci 4. in 5. r.,
OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ

OČISTIMO OKOLJE

Travniki so ozeleneli in rožice zacvetele. To je čas, ko začnemo s čiščenjem narave. Tudi mi otroci skrbimo za čisto okolje. Pobiramo papirčke in druge opozarjam, naj jih ne mečejo na tla. Rade bi, da bi bila narava vedno lepa in čista.

Špela Malečihar, Jana Počkaj,
Nastja Urbančič, 1. r.
OŠ KOŠANA

RODITELJSKI SESTANEK

Imeli smo roditeljski sestanek. Gospa učiteljica je povabila mame. Ker je bil ravno osmi marec, smo pripravili majhno presenečenje. Nekaj tednov prej smo vadili za nastop. Moji sošolci so zaigrali dve igri. V igri "Rasti, rasti" sta imela glavno vlogo Tina in Danjal. Tudi jaz sem igrala igrico Sinovi. Imela sem malo treme, a se je dobro končalo. Počutila sem se velika. Spomnila sem se, kako so trpele naše prababice, ko so nosile vodo na glavi. Sošolci so recitirali kratke pesmice. Naše mame so nam veselo ploskale.

Vsi skupaj smo zapeli pesem Mamica. Nato smo stekli vsak k svoji mamici in dali skromno darilo – rožico. V spomin na to srečanje nas je gospa učiteljica fotografirala. Veseli smo bili, da smo malo razveselili naše mame ter jim popestrili delovni vsakdan. Ob prihodu domov sem mojo bolno mamico

seznanila z dogodki v šoli in o lepem doživetju na roditeljskem sestanku.

Olgica Smet, 3. a r.
OS "Draga Bajca" – VIPAVA

SONET – MOJA MUCA

Oj, muca moja bela, ti zaspanka,
ves dan spiš, nobene miši ne uloviš,
vedno mižiš, prav nič se ne zbudiš,
na radiatorju ležiš brez prestanka.
Zakaj pa si taka lepa zaspanka?
Ko te pokličem, gledaš, a spet zaspis,
če te povlečem za rep, se ne jeziš.
Kaj sanjaš? Ah, skrivenostna to je uganka!!!

Ko zapiha burja, sem in tja divjaš,
se skrivaš, žogica ti ne uide,
za noge nas loviš, prav rada praskaš.
Če pa nenadoma neznanec pride,
za omaro skočiš in tam dolgo čakaš,
dokler ta človek končno ne odide.

Aleksija Leone, 5. r.
OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB

VESEL DAN

Vesel dan se z mano podi
in tudi prijatelje k meni privabi.
Jaz se z njimi igram
in se lepo imam.

Maja Bartol, 3. r.
OŠ "Dr. Pavla Lunačka"
ŠENTRUPERT

REŠITVE IZ 9. STEVILKE

NA GALEBOVIH KRILIH: SREČANJE Z REZJANSKO TUČO

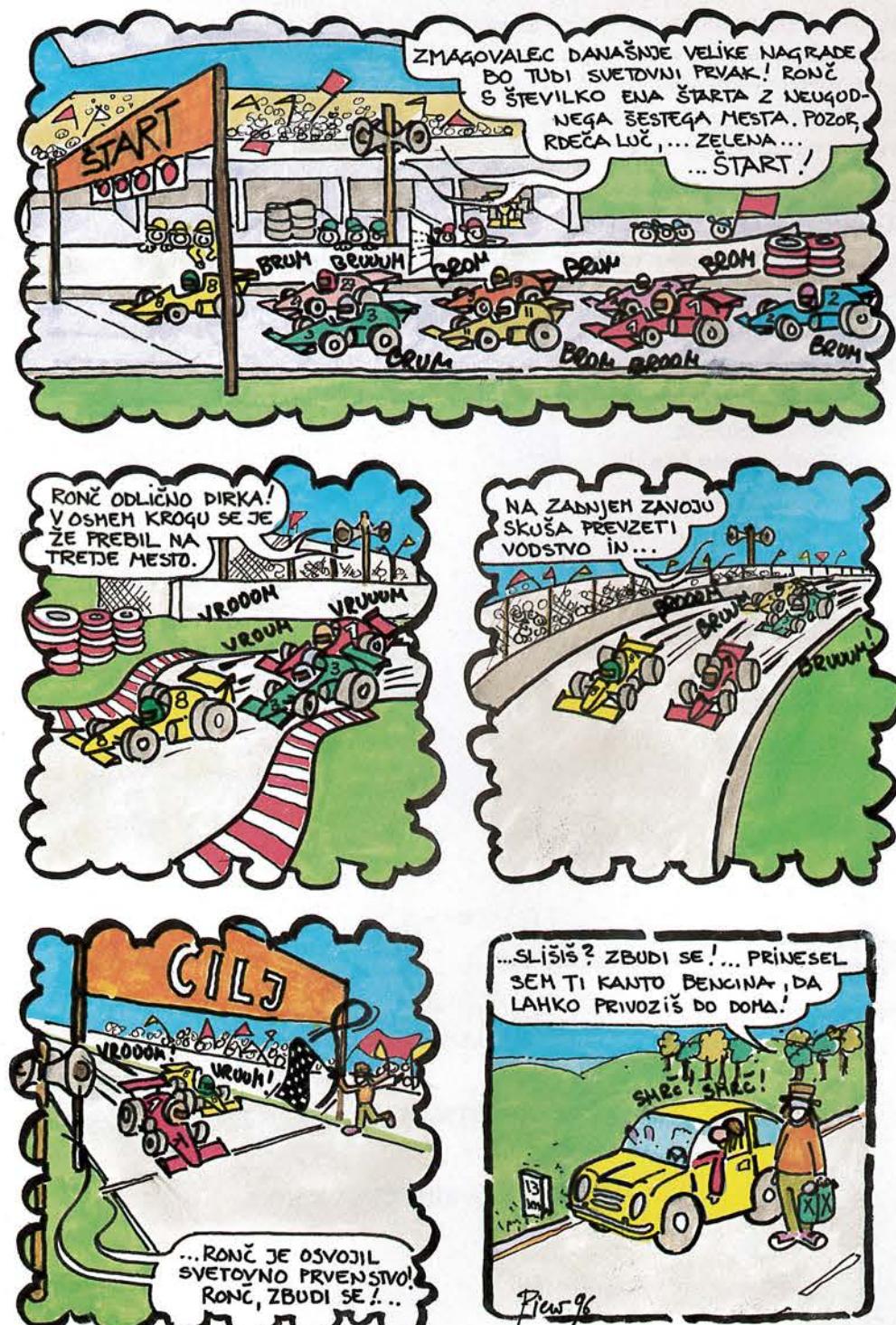
- 1) Galeb se je skoraj zaletel v Mužce.
- 2) Vasi v Reziji: Ravenca, Solbica, Bila, Krito, Osojane.
- 3) Vrh Kanin zapira Rezijo na severovzhodu.

KRIZANKA MIŠKOLIN, Josip Ribičič

1. omara, 2. mačka, 3. Miškolin, 4. metla, 5. luknja, 6. nosek, 7. miška, 8. učitelj, 9. lonc, 10. brki, 11. mišnica, 12. šola.

Nagrada dobijo: OS "Albert Sirk" – KRIŽ: paket knjig in kaset za šolsko knjižnico; Sara Matijačič, OS "Avgust Černigoj" – PROSEK; Manuel Sustersich, 3. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB.

Ronč in Breň, svetovna prvaka - Automobilizem

Vsak čas bodo počitnice. Veselo se boste raztepli: na morje, v hribe, v daljne kraje ali k sorodnikom na deželo.

Razredi pa medtem ne bodo samevali, kje pa! Morda še ne veste, am-pak poleti, ko vas ni, sedajo v šolske klopi šolske miške in brusijo modrostne zobe. Potem jih čez leto prodajajo, saj je modrosti vedno premalo na svetu.

Dobro delo, ljube miške!
Tudi za Galeba preskrbite
en prav velik modrostnik.
Čeprav ima kljun,
mu bo gotovo prav prišel!

Vam pa, dragi galebci
in galebke, želijo eno
brezskrbno poletje
stric Marko, teta Majda
in botre banke,
ki z zlatim srcem
pomagajo Galebu,
da je v ponos in veselje
velikim in malim.

ZADRUŽNA KRAŠKA BANKA

KMEČKA BANKA GORICA

ZADRUŽNA KREDITNA BANKA V SOVODNJAHL OB SOČI

ZADRUŽNA KREDITNA BANKA DOBERDOB

TRŽAŠKA KREDITNA BANKA

